de Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 43 — 24 OCTOBER 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

EINDELIJK RUST!

De drank van de
EEUWIGE JEUGD

VRIJ NAAR EEN CHINEES SPROOKJE
DOOR ROOSJE

Vierduizenddriehonderdachtentachtig jaar geleden woonden in Babbaldonië drie jongemannen, die allen dolgraag wilden leren toveren. Twee van hen waren de prinsen Ali en Bali en de derde was een arme jongen, die Rollah heette.

Het toeval wilde, dat zij allen op dezelfde dag hoorden, dat de beroemde tovenaar Billardo een bezoek aan hun land bracht en er enige maanden zou blijven. Zij besloten van deze gelegenheid gebruik te maken en de tovenaar op te zoeken om hem te vragen, hun lessen in zijn edele kunst te geven. De beide prinsen maakten de reis gezamenlijk te paard en de arme Rollah ging alleen te voet, maar zij kwamen gelijktijdig aan bij de woning van Billardo, die hen hartelijk ontving.

Prins Ali legde als eerste het doel van zijn komst uit, zodat de anderen niets anders hoefden te doen dan te verklaren, dat zij zich bij zijn woorden geheel aansloten. Als antwoord daarop knikte de tovenaar peinzend. „Ja," zei hij, „als ik het goed heb begrepen, willen jullie dus mijn leerlingen worden. Nu, daar heb ik niets op tegen, als je je maar bedenkt, dat je mij onvoorwaardelijk moet gehoorzamen en niets anders mag doen dan ik je beveel. Gaan jullie met die voorwaarden accoord, dan zal ik je na verloop van tijd in mijn geheimen inwijden."

„Top!" zeiden de drie jongemannen tegelijk.

„Mooi zo," zei de tovenaar, „beginnen jullie dan maar met eten halen, brandhout hakken, het huis schoonmaken en eten koken!"

De twee prinsen trokken een lelijk gezicht en zeiden, dat zij zich na de verre reis eerst een beetje wilden opfrissen; daarna zouden zij het werk gaan doen.

Rollah daarentegen rende dadelijk vrolijk weg en stak meteen de handen uit zijn mouwen. Hij deed alles wat de tovenaar had opgedragen en toen de prinsen eindelijk ook eens wat wilden gaan uitvoeren, was alles al keurig in orde gebracht.

En zo ging het wekenlang. Billardo beval zijn leerlingen voortdurend allerlei huiselijke karweitjes op te knappen en Rollah was steeds de enige, die werkelijk deed wat hij zei.

Het leek wel of de tovenaar vergeten had, dat de jongemannen zijn leerlingen waren; hij wijdde hen in geen enkel geheim in en zelfs liet hij hun nooit een toverkunst zien. Het gevolg daarvan was, dat de twee prinsen aan zijn kunnen begonnen te twijfelen.

„Ik geloof, dat hij helemaal geen tovenaar is!" zei Ali op zekere dag.

„Juist!" zei Bali. „Hij heeft zich alleen voor tovenaar uitgegeven om leerlingen te krijgen, die hem het leven een beetje kunnen veraangenamen. En hij...."

Juist op dat ogenblik kwam de oude Billardo met Rollah binnen. „Luistert," zei hij, „jullie zijn nu lang genoeg hier om iets van het toveren te leren. Om te beginnen zal ik jullie een ontzettend belangrijk experiment laten bijwonen. Ik heb vele jaren geprobeerd een drank te brouwen, die de mensen de eeuwige jeugd zou kunnen geven. Ik geloof, dat ik daar nu eindelijk in geslaagd ben. Ik denk tenminste, dat ik de manier ken om die drank te maken. Thans ga ik de proef op de som nemen en jullie mogen daar getuige van zijn. Beginnen jullie maar vast met buiten een groot vuur aan te leggen. Ik kom over een paar minuten."

Ali, Bali en Rollah haastten zich naar buiten en de prinsen waren zo nieuwsgierig, dat ze zich ditmaal verwaardigden te werken en Rollah met het aanleggen van een vuur hielpen. Toen de vlammen hoog oplaaiden en Rollah er alleen zo nu en dan een paar brokken hout opgooide om ze niet uit te laten gaan, kwam de tovenaar naar buiten. Hij droeg een grote, vuurvaste pan, een paar stukken vlees en een grote stapel verschillende kruiden. Al toverspreuken mompelend roerde Billardo in de pan en steeds voegde hij weer wat aan het papje toe: de stengels van brandnetels, bladeren van de moerbezieboom, vocht uit

granaatappelen, de pitten van walnoten, gemalen paarlen en nog veel meer. De vreemde drank, welke hij op die manier kreeg, goot hij na een half uur door een vergiet, zodat hij een donkerbruine vloeistof overhield.

„Dit," sprak Billardo plechtig, „dit is de drank van de eeuwige jeugd. Ieder die hem drinkt, zal niet weten wat oud worden is, en als hij reeds oud is, zal dit vocht hem weer jong maken. Let op, ik zal het jullie aantonen door mijn hond er wat van in te geven." Hij riep zijn oude hond bij zich, goot een beetje van de vloeistof in zijn hand en liet de hond dat oplikken. Het beest likte, keek zijn meester even kwispelstaartend aan en viel toen akelig jankend op de grond....

De tovenaar was een minuut lang met stomheid geslagen en scheen zich van verbazing niet meer te kunnen bewegen. Toen barstte hij in jammerklachten uit.

„Mijn levenswerk is mislukt!" huilde hij. „Ik ben een...." Plotseling zweeg hij alsof hem iets te binnen was geschoten. „Maar natuurlijk!" riep hij toen opgelucht uit. „Wat voor mensen goed is, hoeft vóor honden nog niet geschikt te zijn. Ik zal die drank zelf maar eens proberen." En voordat de prinsen of Rollah hem hadden kunnen weerhouden, zette hij zijn lippen aan de pan en nam hij een slok van de gevaarlijke vloeistof. „Het smaakt uitstekend," zei hij vrolijk, maar nauwelijks had hij het laatste woord gezegd, of hij begon met zijn ogen te draaien en stortte bewusteloos neer....

„De ongelukkige!" riep Ali. „Hij heeft zichzelf vergiftigd. Ach, ik wist wel, dat hij geen tovenaar was, maar dat hij zo dwaas zou zijn, zichzelf te doden, kon ik niet vermoeden. Kom mee, Bali, wij hebben hier niets meer te zoeken. Ik wil niet langer in de buurt van dat gevaarlijke goedje blijven. Wij gaan naar huis. Laat Rollah die ouwe gek maar begraven." Dit zeggende pakte hij zijn broer bij de hand en nadat hij de pan met de gevaarlijke vloeistof met een flinke trap had omgeschopt, verdween hij met Bali zo vlug hij kon.

Ten prooi aan de grootste wanhoop bleef Rollah achter. Hij zag hoe het vocht wegstroomde en in de grond drong; in een putje bleef het nog even staan. „Ik kan het nog niet geloven," mompelde hij. „Billardo was toch een groot tovenaar, een man, die je kon vertrouwen. En ik vertrouw hem nog!" kreet hij plotseling en met die woorden viel hij op zijn knieën en dronk hij het laatste restje van de toverdrank. „Als ik sterf," riep hij, „dan sterf ik in ieder geval niet als iemand, die zijn geloof in zijn leermeester verloochent!" Maar hij stierf niet.

Integendeel, nauwelijks had hij de drank doorgeslikt of zijn lichaam begon op een aangename manier te tintelen. Ineens voelde hij zich jonger en sterker en gezonder dan ooit. En zie, op hetzelfde ogenblik sprong de oude hond plotseling vrolijk blaffend op en kijk! daar krabbelde de tovenaar overeind!

Juichend sprong Rollah op en met kreten van vreugde omhelsde hij zijn oude leraar, die echter plotseling niet oud meer was, doch er uitzag als een man van omstreeks dertig jaar. Zijn grijze haren waren weer gitzwart, de diepe rimpels waren uit zijn voorhoofd verdwenen, zijn rug was recht en hij had al zijn tanden weer.

„Het is gelukt, het is gelukt!" riep Rollah steeds maar weer. „O, ik wist wel, dat u geen fout had gemaakt. Maar hoe komt het, dat u en de hond eerst bewusteloos neervielen?"

„Ik wilde jullie op de proef stellen. Een goede leerling moet geloof in zijn leraar hebben — zelfs als de schijn tegen die leraar is. Jij vertrouwde mij en daarom word je beloond: je zult altijd jong blijven en ik zal je in de toverkunst onderwijzen."

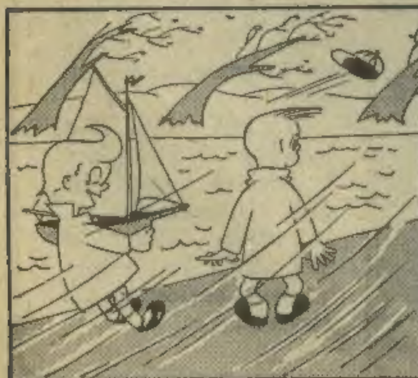
„Heerlijk," riep Rollah. „Dan kunnen wij samen de drank van de eeuwige jeugd bereiden en daarna alle mensen gelukkig maken door hen die drank te laten drinken. Zullen wij maar met Ali en Bali beginnen? Die kunnen nog niet ver weg zijn."

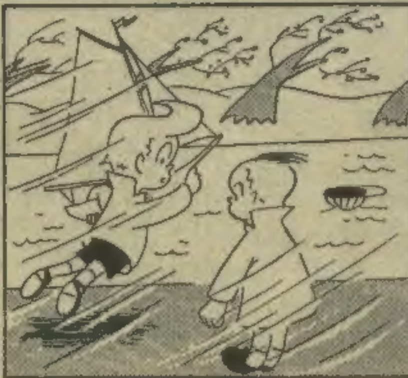
„Nee," zei de tovenaar. „Ali en Bali hebben hun kans verloren laten gaan en toen Ali de pan met het vocht omschopte, bewees hij de hele mensheid een slechte dienst. De drank van de eeuwige jeugd kan namelijk slechts éénmaal worden gemaakt en omdat die drank nu is weggevloeid, zullen alleen jij en de hond en ik altijd jong blijven. Alle andere mensen zullen altijd gewoon oud worden."

En zoals je zelf voor een deel wel weet, sprak tovenaar Billardo de waarheid.

Sinds de merkwaardige gebeurtenissen plaatsvonden, welke ik jullie hier heb verhaald, zijn alle mensen en dieren op de normale wijze oud geworden — behalve Billardo, Rollah en de hond. Misschien kom je een van hen nog wel eens tegen en dan zul je zien, dat hij nog een heel jeugdige indruk maakt!

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Piet Kolossaal

In een vreemd, betoverd landje,
Woont de reus Piet Kolossaal.
Over 't eten van die reus nu
Gaat een wonderlijk verhaal.

Twintig broden, emmers koffie,
Dat is 's morgens zijn ontbijt.
Voor een poosje is die reus dan
Weer zijn reuzenhonger kwijt.

„Honderdvijftig ponden aarpels,"
Zegt de reus Piet Kolossaal,
„En een koe, een hele moestuin,
Vormen een goed middagmaal."

's Avonds eet hij pannekoeken,
Stapels, soms wel huizenhoog!
Maar van al dat lekk're eten
Wordt zijn keel ook wel eens droog.

En dan gaat die reus aan 't drinken.
Dertig, veertig emmers melk!
Nee, niet van die kleine emmers,
Maar van twintig liters elk!

Jullie zullen wel verbaasd zijn
Over zulk een vreemd verhaal
Van het eten en het drinken
Van de reus Piet Kolossaal.

Wat? — Zou dat verhaal niet waar zijn?
Is het onzin, lariekoek?
Nee hoor! 'k Heb het zelf gelezen
In een mooi, echt sprookjesboek.

A. v. Vlaardingen

Leerrijke Lessen

DE MOLENAAR, ZIJN ZOON EN DE EZEL

Een oude molenaar besloot zijn ezel te verkopen. Hij ging er dus mee naar de veemarkt en nam zijn vijftien jaar oude zoon mee.

Het was een verre tocht, want de molenaar woonde nogal afgelegen en een vervoermiddel had hij niet. Daar de molenaar bang was, dat de ezel te moe zou worden en dus niet gauw een koper zou vinden op de markt, bond hij voor- en achterpoten bij elkaar, stak een lange stok door de knopen en zo droegen hij en zijn zoon die ezel verder.

Natuurlijk lachte ieder die het stel tegenkwam hen uit. De molenaar liet de ezel weer vrij en toen zijn zoon klaagde over moeheid in de kuiten, liet hij hem op de ezel rijden.

Dat was ook weer niet naar de zin van enkele voorbijgangers.

„Hoe!" riepen ze, „jij, jonge knul gaat op de ezel zitten en je laat je oude vader maar tippelen. Mooi is dat! Je moest je de ogen uit je hoofd schamen."

Toen ging de molenaar zelf rijden. Maar drie oude vrouwtjes die het zagen schudden het hoofd over zoveel hardvochtigheid.

„Foei," riepen ze, „jij zit maar makkelijk en dat jonge ventje moet maar lopen totdat het er bij neervalt."

Zo nam de oude molenaar de jongen voor zich op het dier. Maar toen brak het geweeklaag der mensen eerst goed los en het scheelde geen haartje of de molenaar kreeg een flink pak slaag, omdat hij dat dier zo afbeulde.

Toen stapten ze allebei af en liepen te voet. „Je kunt me nog meer vertellen," zei de molenaar, toen hij nog andere bemoeizieke mensen tegenkwam. „Ik zou een nog grotere ezel zijn dan die welke daar loopt, als ik nog naar jullie luisterde. Ik doe voortaan mijn eigen zin."

Hij had gelijk. Wat je ook doet, steeds zul je iemand vinden die denkt je te moeten beknibbelen. Luister er niet naar. Doe je best om goed te doen en zie niet om.

ONZE WONDERE WERELD

NAAR DE NOORDPOOL

DE AMERIKAAN ROBERT E. PEARY BESTEEDDE TWINTIG JAAR VAN ZIJN LEVEN AAN HET BEREIKEN VAN DE NOORDPOOL.

IN 1906 KWAM HIJ TOT OP 174 MIJLEN VAN DE POOL, MAAR WAS BLIJ DAT HIJ LEVEND TERUG AAN BOORD KWAM. IN JULI 1908 BESLOOT HIJ TOT EEN LAATSTE POGING MET DE ROOSEVELT.

BIJ KAAP YORK PIKTE HIJ ZIJN OUDE ESKIMOVRIENDEN OP, DIE MET AL HUN HEBBEN EN HOUDEN AAN BOORD KWAMEN.

ZE BEREIKTEN DE POOLZEE EN BESTEEDDEN DE WINTER AAN VOORBEREIDINGEN VOOR DE DUIZEND MIJL LANGE TOCHT VAN COLOMBIA NAAR DE POOL EN TERUG.

PEARY LIET SPECIALE SLEDEN BOUWEN EN PIONIERS TROKKEN VOORUIT OM VOEDSELVOORRADEN AAN TE LEGGEN, ZODAT DE POOLVORSERS IN VLIEGENDE VAART VERDER KONDEN.

OP 1 APRIL 1909 WERD DE LAATSTE VOORRAADSCHUUR AANGELEGD OP 133 MIJL VAN DE POOL.

EN OP 6 APRIL, OM TIEN UUR IN DE VOORMIDDAG, PLANTTE PEARY ZIJN VLAG AAN DE POOL. HIJ BLEEF ER 30 UUR EN MAAKTE 32 WAARNEMINGEN. TOEN BEGON DE RACE MET DE DOOD OPNIEUW EN OP HET NIPPERTJE BEREIKTEN ZE DE ROOSEVELT WEER.

GROOT WILD

op de Veluwe

Laatst maakten we een nachtelijke tocht naar de Veluwe. Midden in de nacht vertrokken we per auto naar Hoenderlo bij Apeldoorn. Een boswachter wachtte ons al op en onder zijn leiding reden we het grote natuurpark „de Hoge Veluwe" in. Je weet wel, dat grote natuurreservaat, waarin ook het prachtige Sint-Hubertusslot staat.

De bedoeling van de tocht was om herten, mouflons en wilde zwijnen op te zoeken. Natuurlijk moet je dan de plaatsen, waar deze dieren zich veel ophouden, weten en daarom hadden we, na verkregen toestemming voor de tocht, de hulp ingeroepen van een boswachter. Die mensen kennen de dieren, zoals wij onze poes en hond kennen en ze weten er heel veel interessante bijzonderheden van te vertellen.

Het was een prachtige zomerochtend. De zon kwam juist op en in de dennen en sparren zongen de lijsters en vinken hun morgengebed.

Eekhoorntjes speelden krijgertje voor onze ogen en ontelbare jonge konijntjes deden zich te goed aan het jonge gras, dat ze op de bospaden en brandwegen vonden.

Plotseling wees onze gids een ijl dennenbos in. Daar stonden drie reeën: een moederdier en twee kleinere. De boswachter vertelde ons, dat de reeën hun jong twee jaar bij zich houden. Het grootste, het „smaldier", was het vorig jaar geboren, het kleinste was het kalfje van dit jaar. We zagen ze verschrikt met geheven hoofden staan kijken in onze richting. Vlug pakten we onze kijker om ze nog korter bij te halen en ze te volgen in hun vlucht. Even later waren ze verdwenen in een dicht kreupelbos.

Het duurde echter niet lang of we werden verrast door een hele roedel reeën, die met hun jongen op een grasvlakte liepen te grazen. Die waren wat verder af, maar met de kijkers toch prachtig te volgen.

Nauwelijks waren we uitgekeken of onze gids maakte ons opmerkzaam op een flink aantal mouflons. Dit zijn een soort wilde haarschapen, die ingevoerd zijn vanuit Noord-Afrika, waar ze heel veel voorkomen.

De dieren hebben zich uitmuntend in ons land aangepast en ze horen nu helemaal thuis op de Veluwe. De mannetjes hebben heel mooie, kurketrekkerachtige horens en leveren een fraai beeld in het landschap. De jonge, vlugge lammetjes worden net als bij ons schaap al vroeg in de lente geboren. Ze spelen achter de oude dieren aan en knabbelen al heel gauw aan de jonge heidespruiten en ander groen. Gedurende de warme dagen liggen de mouflons graag op een rustige plaats te zonnen.

Mouflons.

Het duurde niet lang of ook deze mouflons hadden ons bemerkt en in grote draf vlogen ze van ons weg.

Dan ging onze gids een stil bospad in. Hij ried ons aan heel stil te zijn, niet te praten en zo min mogelijk takken en denappels onder onze voeten te laten kraken.

Een kwartier lang liepen we zwijgend achter hem aan. Dan stond hij plotseling stil en wees met twee handen naar links en rechts. Links in het bos stonden wel tien of twaalf reeën en rechts een grote roedel mouflons. Wondermooi was de aanblik.

Vlak aan de rand van het bos liepen ze en graasden rustig.

Lang duurde dit tafereel echter niet. Al heel gauw kozen ze het hazenpad en vluchtten weg door een vallei langs de kant van het bos.

Dan gingen we nog op zoek naar wilde varkens. De lucht was intussen betrokken en het regende zelfs af en toe. Waarschijnlijk was dat de reden, dat de zwijnen diep in de bossen bleven en wij dit mooie, grote wild deze keer niet zagen. Het was echter een prachtige morgen geweest.

Een volgende keer iets over de vogels van de Veluwe.

J. B. M. v. d. B.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

Naast de vadersnamen op kens kennen we ook familienamen in verkleinvormen op tjens en tjes, zoals Haantjens en Haantjes, Brantjes, Scheltjes, Seuntjens en dergelijke. Het is duidelijk, dat, voor zover zij op ens eindigen, ook zij niets met een dubbele tweedenaamvalsvorm te maken hebben.

We hebben in een vorige les gezien — aldus ging meester Dierx verder — dat bij de oude vadersnamen op ing de Friezen een eigen vorm hadden op inga. Ook voor de nieuwere vadersnamen hebben de Friezen eigen vormen en wel op enkele a: Gerbrand-Gerbranda; op ma: Abbe — Abbema, en op sma: Geert — Geertsma.

ACHTERNAMEN

In het oud-Fries werd de tweede naamval van een aantal woorden gevormd door achtervoeging van een a of, als de laatste lettergreep een toonloze e was, door omzetting van die e in a. Zo werd tunge: tong, in de tweede naamval tunga; are: oor, in de tweede naamval ara. Bij eigennamen duurde deze tweedenaamvalsvorming nog voort in de zestiende en de zeventiende eeuw, lang nadat voor de gewone zelfstandige naamwoorden deze vorm in onbruik was geraakt. In de archieven komt men dan ook herhaaldelijk namen tegen als: Jarich Focka zoen: Jarich Fokke's zoon; Hette Feycka zoen: Hette Feyke's zoon; Pier Roucka zoen enzovoort.

Zoals met de namen op ing, inga werden deze patronymica, deze vadersnamen, langzamerhand vaste namen ook voor de verdere nakomelingen. Ze zijn bij tientallen als familienamen blijven bestaan; we noemen er enkele: Albarda, Bruna, Gosliga, Jorna, Reinalda, Ripperda, Tjaarda, Wiarda.

Hoezeer zelfs in de zuiver Germaanse talen de vorm van namen, die dezelfde oorsprong hebben, kan uiteengaan, bewijst wel de Friese naam Jorna. Jorna is namelijk precies dezelfde naam als Everwijnse, een naam, die men ook in ons land herhaaldelijk tegenkomt. Beide komen van de oud-Germaanse mansnaam Eburwin, die „vriend van de ever" betekent. Eburwin en Everwijn zijn klanknuanceringen, welke geen moeilijkheden opleveren; maar hoe komt men van Eburwin tot Jorn? Daarvoor heeft men verschillende treden moeten afdalen en geleidelijk kwam men via Eborwin, Evorwin, Evorin, Ivorin, Iorin, Jorin tot Jorn. Jorna is dan de Friese vadersnaam van Jorn, zoals Everwijns of Everwijnse de vadersnaam is van Everwijn.

Zoals het Friese Jorn komt van Eburwin, zo komt de bekende Engelse plaatsnaam York van Eburwic, in het Nederlands Everwijk, en in het eerste Nederlandse woordenboek dat werd uitgegeven, dat van Kiliaan (1574), vinden we dan ook, dat de oude Nederlanders schreven: Everwijck of Jork.

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

REIZEN EN TREKKEN

Tegenwoordig reist men in enkele uren van Amsterdam naar Parijs. Iedereen vindt het vanzelfsprekend, maar er was eens een tijd, dat menigeen, die zo'n reis moest maken, eerst de voorzorg nam zijn testament op te stellen. Reizen vroeg niet alleen tijd, maar ook geld. Toen Johan van Oldenbarnevelt en anderen in 1598 naar Parijs moesten, waren zij al begin Januari reisvaardig, maar zij moesten wachten op de schepen waarmee de prinses van Oranje en haar zoon een pleizierreis naar Frankrijk hadden gemaakt. Eind Februari konden zij zich van Maaslandssluis naar Den Briel begeven, waar ze twaalf dagen moesten wachten op een gunstige wind die uitbleef tot 17 Maart. Op 23 Maart waren zij te Dieppe en toen zij dat plaatsje verlieten, viel het rijtuig van de Franse gezant om. Nog had men Rouaan niet bereikt of ook de koets van de heren Nassau en Oldenbarnevelt kantelde. De wegen waren toentertijd niet zo érg best.

Zo reisden de heren van de ene stad naar de andere. Hun rijtuigen klotsten gelijk boerenkarren over de wegen. Met dit verschil, dat laatstgenoemde niet omvielen.

Het gezelschap van Oldenbarnevelt kwam 8 Mei te Parijs aan. En wanneer men daarbij aanneemt, dat dit gezelschap natuurlijk over alles kon beschikken wat de reis gemakkelijk en aangenaam kon maken, dan kan men zich voorstellen dat anderen zo'n reis niet ondernamen, tenzij bij zeer hoge noodzakelijkheid.

Zo ging het voorheen.... schreef men in.... 1868. Wat zou prins Maurits zeggen indien hij nu eens een autobus zag?

Ja, en hij zou vermoedelijk nog veel groter ogen opzetten, als hij een van onze straaljagers kon horen voorbijzoeven.

BAS EN BES

Uren en uren hebben Bas en Bes op een eenzame weg gelopen. Geen stad of dorp is in zicht en allebei zijn ze doodvermoeid.

IK KAN HAAST NIET MEER, BAS! IK HEB BLAREN ONDER MIJN VOETEN EN MIJN BENEN DOEN ZEER.
IK WIL OOK WEL WAT RUSTEN. ALS WE MAAR WAT TE ETEN HADDEN. ER ZAL HIER TOCH WEL EEN HUIS IN DE BUURT ZIJN!

OPEENS KRIJGT BAS EEN WEGWIJZER IN DE GATEN - - - -
NAAR DUISTERHOEVE 500 M.

KOM, BES! EEN BOERDERIJ! MISSCHIEN KUNNEN WE DAAR IETS DOEN EN EEN BOTERHAM VERDIENEN.
IK ZAL BLIJ ZIJN, ALS WE IN DE SCHUUR MOGEN SLAPEN.

SPOEDIG KWAM DUISTERHOEVE IN ZICHT, MAAR DE BOERDERIJ ZAG ER NIET AANTREKKELIJK UIT.

DAT ZIET ER NAARGEESTIG UIT, BAS! LATEN WE MAAR VERDER GAAN. ER ZAL NOG WEL EEN ANDER HUIS TE VINDEN ZIJN.
IK DENK ER NIET AAN, BES. NA DIE LANGE TOCHT. WE ZULLEN HET IN ALLE GEVAL HIER PROBEREN!

MAAR TOEN BAS HAD AANGEBELD - - -
EN - - - WAT MOETEN JULLIE? VLUG WAT! IK HEB HET DRUK!

WE WILDEN VRAGEN, MEVROUW, OF U MISSCHIEN IETS VOOR ONS TE DOEN HEBT?
EEN JONGEN EN EEN MEISJE! MOCHTEN ZE MAAR HIER BLIJVEN EN WAT MET ME PRATEN. DAN HAD IK OOK EENS WAT PLEZIER!

WE HEBBEN GEEN THUIS, MOET U WETEN. WE ZOUDEN EEN KARWEITJE KUNNEN OPKNAPPEN EN MISSCHIEN IN DE SCHUUR MOGEN SLAPEN.
DENKEN JULLIE DAT IK HIER NIETS ANDERS TE DOEN HEB, DAN DE DEUR OPEN TE MAKEN VOOR LANDLOPERS?

IK HEB AL GENOEG TE DOEN MET OP DIE LUMMEL VAN EEN STIEFZOON TE LETTEN. IK HEB VERDER GEEN LUILAKKEN NODIG. MAAKT, DAT JULLIE WEGKOMT!

EN ZE SLOEG DE DEUR VOOR HUN NEUS DICHT.
BOEM
IK DACHT WEL DAT HET HIER MIS ZOU ZIJN, BAS!

WAT EEN ONVRIENDELIJKE VROUW! AFIJN WE ZULLEN ERGENS ANDERS WEL EEN SLAAPPLAATS VINDEN, BES!

INTUSSEN, IN DE KEUKEN VAN DE BOERDERIJ - - -
WIL JE WEL EENS OPSCHIETEN MET JE WERK! MAAK DAT JE KLAAR KOMT MET SCHROBBEN! ANDERS KRIJG JE JE BROOD NIET! IK GA EVEN NAAR BOVEN.

MAAR DE KLANK VAN DE ANDERE STEMMEN HAD WIL MOED GEGEVEN EN TOEN ZIJN STIEFMOEDER BOVEN WAS - - - - -

IK MOET ALTIJD MAAR WERKEN EN WORD SLECHT BEHANDELD. IK HEB ER GENOEG VAN. IK ZAL WAT ETEN MEENEMEN VOOR DIE JONGEN EN DAT MEISJE. EN MISSCHIEN NEMEN ZE ME WEL MEE.
IK LOOP WEG!

BAS EN BES HADDEN DE WEG WEER BEREIKT, TOEN - -
KOMT HIER. IK WIL MET JULLIE PRATEN.

IK BEN VAN DUISTERHOEVE EN IK HOORDE WAT MIJN STIEFMOEDER ZEI. IK HEB ETEN MEEGEBRACHT.
DAT IS GEWELDIG! MAAR WAT ZAL ZIJ ERVAN ZEGGEN? WE WILLEN NIET DAT JE ER LAST OM KRIJGT.

DAT KAN NIET. IK BEN WEGGELOPEN. IK WIL MET JULLIE MEE!
MAAR JIJ HEBT TENMINSTE EEN THUIS! WIJ HEBBEN NIETS!

SINDS VADER GESTORVEN IS MAG IK NOOIT DE DEUR UIT. IK MOET ALLE WERK DOEN EN KRIJG SLAAG ALS IK OOK MAAR IETS DOE WAT NIET NAAR HAAR ZIN IS.
ZE HEEFT WEL WAT VAN STEKELWEG! KOM MAAR MET ONS MEE, WIL! MAAR HEB JE NIEMAND WAAR JE NAAR TOE KUNT GAAN?

JA, OOM JIM. IK HEB HEM IN JAREN NIET GEZIEN! HIJ IS EEN BROER VAN MIJN VADER EN WOONT AAN DE ANDERE KANT VAN DENNEHEUVEL. HIJ ZAL ME WEL WILLEN HELPEN.

BAS EN BES HADDEN MEDELIJDEN MET DE JONGEN EN BESLOTEN MET HEM MEE TE GAAN NAAR ZIJN OOM, ONGEVEER VIJFTIEN KILOMETER VERDER. OP DUISTERHOEVE INTUSSEN - - -
WIL! WIL! WAAR ZIT JE, SNOTAAP?

ZIJN WERK IS NIET AF EN ER IS BROOD EN KAAS WEG! HIJ ZAL EEN PAK RANSEL HEBBEN, ALS IK HEM TE PAKKEN KRIJG!

MAAR OPEENS DACHT WIL'S STIEFMOEDER AAN BAS EN BES - - -
NATUURLIJK, HIJ IS DIE JONGEN EN DAT MEISJE ACHTERNA. EN HIJ HEEFT VOOR HEN MIJN BROOD MEEGENOMEN. IK ZAL DE POLITIE OP HEM AFSTUREN

HORTSIK!

BIJ HET POLITIEBUREAU - - -
UW STIEFZOON - - - EN EEN JONGEN EN EEN MEISJE? BEST MEVROUW GRIM; IK ZAL NAAR HEN UITKIJKEN EN DE ANDERE BUREAU'S IN DE OMTREK WAARSCHUWEN. ZE MOETEN NOG IN DE BUURT ZIJN.

"SCHATEILAND"

NAAR DE AVONTURENROMAN
VAN R. L. STEVENSON

Jim stond perplex, toen hij bemerkte, dat de blokhut door de muiters was bezet, en toen Lange Jan hem vertelde, dat de groep van Trelan haar vrijwillig had overgegeven. Lange Jan trachtte Jim te redden, omdat hij voor hem zou kunnen getuigen als hij werd aangeklaagd voor muiterij, maar de overige muiters wilden hem doden. Ze beraadslaagden daarover buiten de hut en wilden ook Lange Jan als hun leider afzetten. Voor Jim was er nog een tweede verrassing, toen Lange Jan hem vertelde, dat de dokter hem de kaart van de schat had overhandigd. Ook Lange Jan zelf begreep dat niet goed.

36. De andere muiters kwamen nu terug en overhandigden Lange Jan een stuk papier, waarop geschreven stond: „Afgezet". Ze wensten hem niet langer als hun aanvoerder. Lange Jan antwoordde met een grauw en Jim besefte, dat zijn leven er van afhing, of Lange Jan het overwicht over de bende kon houden. Toen haalde de sluwe vos de kaart voor de dag, waarvan de muiters niet wisten dat hij ze bezat en opeens keerde de stemming en werd hij weer als hun kapitein toegejuicht.

37. De volgende morgen kwam tot Jim's verbazing dokter Lievers de zieken onder de muiters bezoeken, zoals hij reeds meer gedaan had. Toen hij Jim zag, vroeg hij Lange Jan of hij hem mocht spreken. Lange Jan vond het goed, als Jim op erewoord beloofde niet te zullen weglopen. Jim beloofde het.

38. De dokter ging naar de buitenste omheining; Lange Jan bracht er ook Jim en verwijderde zich dan. Jim vertelde de dokter, waar hij het schip gebracht had, iets wat hij de muiters niet had gezegd. Hoewel de dokter er op aandrong, dat hij zou vluchten, weigerde Jim; hij wou zijn woord niet breken.

39. Lange Jan kwam nu terug en de dokter beloofde hem, dat, als hij er voor zorgde, dat Jim niets overkwam, hij, behalve ten koste van meineed, alles in het werk zou stellen om Lange Jan te redden, als hij van muiterij beschuldigd werd. Lange Jan leek verheugd, maar Jim vertrouwde hem niet.

40. De dokter ried Lange Jan ook af, al te haastig naar de schat uit te kijken. „Pas op voor ruzie, als jullie hem vinden; meer mag ik niet zeggen," merkte hij op. Ondanks deze geheimzinnige waarschuwing trokken de muiters er toch op uit met de kaart als leidraad en met Jim als gijzelaar.

41. Terwijl de muiters zich opgewonden het binnenland inspoedden met Jim aan een touw, dat door Lange Jan werd vastgehouden, verwonderde de jongeman er zich al meer over, dat zijn vrienden de kaart hadden afgegeven. Ook de muiters begrepen het niet. Plots stiet de groep op een geraamte. Dit moest een van de mannen zijn, die door Flint, nadat ze hem geholpen hadden zijn schat te begraven, vermoord was. „We zijn op de goede weg," zei Lange Jan grinnikend. „Dit is een van Flint's grapjes!"

DE KALIEF en de KADI

OOSTERS VERHAAL DOOR J. TOEBOSCH

Tijdens de regering van kalief Haroen al Raschid lag in een provincie van het grote Oosterse rijk een sterkte, waar een bevelhebber woonde, Aboe-Kamil geheten, die geen ander doel kende dan zich op alle mogelijke wijzen te verrijken. Nu gebeurde 't, dat hij de opdracht ontving een bepaald aantal soldaten voor het leger van de kalief aan te werven. Dat was een prachtige kans om geld te verdienen! En zo zond hij naar alle kanten zijn soldaten uit om de mensen op te pakken, zowel krachtige, jonge mannen als grijsaards, zieken en knapen.

Op enige afstand van de sterkte woonde een kadi, een braaf en rechtvaardig man, die altijd bereid was de bevolking te helpen, zoveel in zijn vermogen was. Hij klaagde bij Aboe-Kamil over de moedwil van de soldaten, maar hij kreeg ten antwoord, dat hij zich met deze zaken niet te bemoeien had.

Op zekere dag was hij op reis geweest en keerde tegen de avond naar huis terug. Terwijl hij liep na te denken over de treurige toestand haalde hij een eenvoudig gekleed man in, die nu verder met hem meeging. De vreemde knoopte een gesprek met hem aan en nu merkte de kadi al gauw, dat de man, waarmee hij te doen had, niet de eerste de beste was. Hij vertelde hem, dat hij kadi was en zijn metgezel scheen daarin veel belang te stellen. Ze praatten over verschillende onderwerpen en zo kwam het gesprek ook op de aanwerving van de soldaten.

„'t Is schandelijk, zoals het hier toegaat," zei de kadi. „De mensen durven haast niet meer buiten hun huizen te komen uit vrees te worden opgepakt."

„Opgepakt....?" zei de vreemde. „Maar de kalief heeft toch, meen ik, bepaald, dat de dienstneming vrijwillig is en dat niemand gedwongen mag worden."

„Ja, dat heb ik Aboe-Kamil ook gezegd, maar hij lachte me uit. De kalief is ver genoeg van hier, denkt hij. En intussen stuurt hij zijn manschappen het veld in met 't bevel: „Grijpt, wat je grijpen kunt. Hij kan alles gebruiken. Flinke jonge kerels dwingt hij soldaat te worden. Maar veel liever heeft hij mensen, die voor de dienst niet geschikt zijn, want daar kan hij een losprijs voor vragen en daar is het hem vooral om te doen."

„En hoeveel bedraagt die losprijs?"

„Dat hangt af van wat ze betalen kunnen. Maar hij eist het uiterste en 't kan hem niet schelen, dat hij de mensen doodarm maakt."

„Maar als ze niet kunnen of willen betalen?"

„Dan houdt hij ze gevangen en laat hen werken en honger lijden. Hij heeft ook gedreigd, hen als slaven te verkopen en hij is er best toe in staat dat te doen. En daarom kopen hun bloedverwanten hen maar vrij, al moeten ze er hun laatste penning voor missen."

„Wanneer worden er weer soldaten gekeurd?" vroeg de vreemde heer.

„Morgen vroeg, tegen negen uur."

„Ik zou die keuring wel eens onbemerkt willen bijwonen. Zou daarvoor geen kans zijn?"

„Als ik u een goede raad mag geven, probeer dat niet. Als men een onbekende in de buurt zag, zou die gauw in de diepste kelder van het kasteel zitten en nog van geluk mogen spreken, als hij niet dadelijk werd opgehangen."

„Daar ben ik helemaal niet bezorgd voor," zei de vreemde lachend. „Ik zou zeer gaarne een plaatsje hebben, van waaruit ik, door niemand gezien, alles zou kunnen meemaken."

„Nu, zo'n plaatsje kan ik u wel bezorgen," zei de kadi, „want ik ken de sterkte door en door. Maar we zijn nu bij mijn woning gekomen. 't Is al laat en de naaste herberg is nog ver. Daarom nodig ik u uit bij mij de nacht door te brengen en wat ik heb, met mij te delen."

De vreemde nam dit aanbod dankbaar aan en ging het huis binnen, waar hij door de vrouw van de kadi met oosterse gastvrijheid werd ontvangen. Hij gebruikte nu met hen het avondmaal en bleef daarna nog lang praten met de kadi, die hem nog veel staaltjes van de onrechtvaardigheid en

geweldenarij van Aboe-Kamil vertelde. 't Was al laat in de nacht, toen beiden naar bed gingen.

De volgende morgen waren de kadi en zijn gast al vroeg op. Nadat ze 't ontbijt gebruikt hadden, gingen ze samen op weg en kwamen bij de sterkte, die uit een menigte gebouwen bestond. Daar het overal in het land vrede was, was de toegang niet bewaakt en konden ze, zonder aangehouden te worden, binnengaan. 't Was nog heel vroeg en alles scheen nog te slapen, want ze ontmoetten niemand.

Op een groot plein hield de kadi stil. „In deze loods," zei hij, „zitten de mensen, die door de soldaten zijn opgepakt. Dit is het gerechtshuis. Op het terras zal Aboe-Kamil straks plaatsnemen en de gevangenen een voor een bij zich laten komen. En hier is een hok, dat dient om allerlei rommel te bewaren. 't Is wel geen aangenaam verblijf, maar niemand zal er u zoeken en ge zult er alles kunnen horen en, als ge door een reet van de deur kijkt, ook alles kunnen zien."

„Een betere plaats hadt ge niet kunnen uitzoeken," zei de vreemde, „en ik dank u wel voor uw goede zorg. Laat nu maar verder alles aan mij over. Wel zou ik gaarne hebben, dat ge straks hier komt om te zien, hoe alles afloopt."

„Dat zal ik zeker doen," zei de kadi, „want ik ben daar zeer nieuwsgierig naar."

De vreemde ging daarna in het hok en trok de deur dicht, terwijl de andere wegging.

De eerste twee uren bleef het stil op het plein, maar toen liep het vol met mensen. De vreemde begreep, dat dit bloedverwanten van de gevangenen waren, die gekomen waren om te horen, welke losprijs gevraagd zou worden. 't Ging er druk toe. Sommigen weenden; anderen zagen somber zwijgend voor zich; weer anderen stonden druk te praten. Onder de aanwezigen bemerkte hij ook de kadi, die, naar het scheen, enige mensen moed trachtte in te spreken.

Opeens werd alles stil en daar verscheen Aboe-Kamil; hij schreed statig naar het gerechtshuis, besteeg het terras en nam plaats in een zetel, waarvoor een tafel stond. Naast hem zette zich zijn schrijver, die een rol perkament en schrijfgereedschap bij zich had, terwijl enige soldaten in volle wapenrusting aan weerszijden van het terras post vatten. Een bode deelde daarna mee, dat de mensen in de loods achtereenvolgens opgeroepen zouden worden om voor de bevelhebber te verschijnen en dat dan telkens een van hun bloedverwanten hen zou mogen vergezellen.

Een voor een werden nu de gevangen genomen landlieden voorgebracht. Sommigen waren flinke, krachtige jonge mannen en deze werden zonder veel omslag voor de krijgsdienst bestemd. Maar de meesten waren daarvoor te oud, te zwak of te jong en voor deze mensen eiste de bevelhebber een losprijs. Er waren vrouwen, die hem smeekten hen toch niet tot bittere armoede te brengen, maar Aboe-Kamil had voor haar tranen slechts hoon en spot. Zo kwam er een knaap van ongeveer vijftien jaar, die de enige steun van een arme weduwe was en voor wiens invrijheidstelling deze haar enige koe moest verkopen. Op hen volgde een oude man, die slechts met moeite gaan kon, met zijn even hulpbehoevende vrouw, die, om vrij te komen, zijn armoedig huisje zou moeten verkopen en zo ging het voort. En tot zolang de losprijzen niet betaald waren, zouden de gevangenen hier moeten blijven.

Eindelijk waren allen voor geweest.

„Ik geloof, dat we nu klaar zijn," zei Aboe-Kamil.

„Neen, we zijn nog niet klaar!" riep een krachtige stem en tegelijk werd de deur van het hok geopend en een onbekende man trad naar buiten. „Alles, wat hier gebeurd is, is ongeldig en alleen degenen, die zich daarvoor vrijwillig aanmelden, behoeven soldaat te worden."

Het is te begrijpen, dat dit onverwachte optreden een geweldige opschudding verwekte. Een ogenblik was ook Aboe-Kamil verbluft, maar onmiddellijk had hij zich van de schrik hersteld. Hij had immers zijn soldaten en niemand kon zich tegen hem verzetten....

„Onbeschaamde vlegel!" schreeuwde hij, „hoe durft ge het wagen hier te komen en mij te beledigingen! Mannen, grijpt hem en brengt hem naar de gevangenis. Ik zal later met hem afrekenen!"

„Bevelhebber," vroeg de vreemde, terwijl hij een prachtige gouden zegelring toonde, „kent ge dit teken?"

„De kalief!" riep Aboe-Kamil verschrikt uit en viel op de knieën. „Genade! Ik...."

„Ik heb gezien en gehoord, hoe ge uw ambt uitoefent," zei Haroen, want hij was het. „Naar uw vroeger gedrag zal een onderzoek worden ingesteld. In afwachting van uw vonnis blijft ge hier gevangen. Tot mijn plaatsvervanger benoem ik de kadi. Hij zal zorgen, dat alle onrecht hersteld wordt. Ik twijfel niet of hij zal die opdracht nauwgezet vervullen. Ge hebt het gehoord," wendde hij zich tot de menigte, die eerbiedig had toegeluisterd. „Keert nu naar huis terug en weest gerust."

En vriendelijk groetend ging de kalief heen en de mensen hadden nu ondervonden, dat, wat ze wel eens hadden horen vertellen, waar was: dat Haroen soms, eenvoudig gekleed, het rijk doorreisde om zelf te zien hoe het overal toeging en dat men hem met recht de bijnaam Al Raschid (de rechtvaardige) gaf.

De kleine knutselaar

Wat we doen met lege lucifers-doosjes

Daar kunnen we een hele trein van maken, met locomotief, tender en al. Nemen we eerst de *locomotief*. A is een leeg doosje zonder huls. B is ook een doosje, waarvan we een stuk hebben weggeknipt en dat we op zijn kant in A hebben gestoken. In de zijkant van dit doosje knippen we een stukje uit of we plakken er een gekleurd strookje papier op. Dat is het raam.

C is een stukje huls. We nemen hiervoor ongeveer $^3/_4$ lengte van een huls. Een strijkkant knippen we helemaal weg en dan zetten we die huls met de andere strijkkant naar boven. De kanten staan dus een tikje schuin. Plak aan de voorkant een apart schotje, dat een beetje uitsteekt. Maak in de bovenliggende strijkkant een rond gaatje en steek er een opgerold buisje papier in. Dat is de pijp. De stoomfluit is een klein gebogen stukje van een doosje, dat er met een speld op vastgestoken wordt.

Voor de wieltjes nemen we schijfjes kurk of karton, die we met een speld zo dicht mogelijk bij de bodem steken.

Kolenwagen

Deze wordt gemaakt uit een leeg doosje. Met een ander doosje maken we de opstaande rand. De kolen zijn propjes zwart papier. Wieltjes zoals bij de locomotief.

Passagierswagens
worden gemaakt van hulzen, waarvan een stukje aan de kanten wordt afgeknipt. De ramen zijn uitgeknipt of gevormd met stukjes gekleurd papier.

Vrachtwagens
maken we van lege doosjes. Het vrachtgoed krijgen we uit kleine blokjes hout, die we tot pakkisten bewerken, of van kleine genaaide en daarna gevulde zakken. Denk ook aan baaltjes rijst, erwten en bonen. De pakjes hout maken we van afgebrande lucifers, die we netjes bij elkaar hebben gebonden.

Hoe bevestigen we de wagens aan elkaar? Snuffel hiervoor maar eens in moeders naaidoos en daar vind je wel hier of daar wat haken en ogen. Naai die met een paar steken aan de onderkant van de wagens vast en klaar ben je.

Kleurplaat

In de lekker warme zonneschijn zit vriend papegaai op z'n ring.

We konden hem niet z'n mooie kleuren geven en daarom vragen we aan jullie, of je dit wilt doen.

Z'n kop, lichaam en het bovenste deel van de vleugel worden helrood het rijtje veren in de vleugel, dat daar onder is, geel, terwijl de onderste rij veren van de vleugel en de staart blauw worden. De snavel en het gedeelte an de kop om het oog zijn heel lichtbruin, de ring wordt lichtgrijs.

Papieren uilen

We nemen een propje vloeipapier of een stukje dunne, oude krant en drukken dit in elkaar tot de grootte en vorm van een ei. Dit doen we in een stukje donkerbruin crêpepapier en binden dit, bijna onderaan, met een touwtje af, zoals tekening A ons laat zien.

Een tweede uil maken we van lichtbruin crêpepapier.

Dan gaan we de ogen maken, die bestaan uit tweemaal twee rozetten, twee gemaakt van wit crêpepapier, twee van zwart. Deze worden gemaakt uit stroken van 20 cm lengte en 1 ½ cm breedte (B) en worden met een naald en sterke draad ingehaald tot het model zoals C laat zien.

De rozetten worden op de romp vastgeplakt, op de plaats zoals A met stippellijnen aangeeft. In het midden van de rozet prikken we met een naald en gele draad een zwarte kraal vast, zo groot als D laat zien.

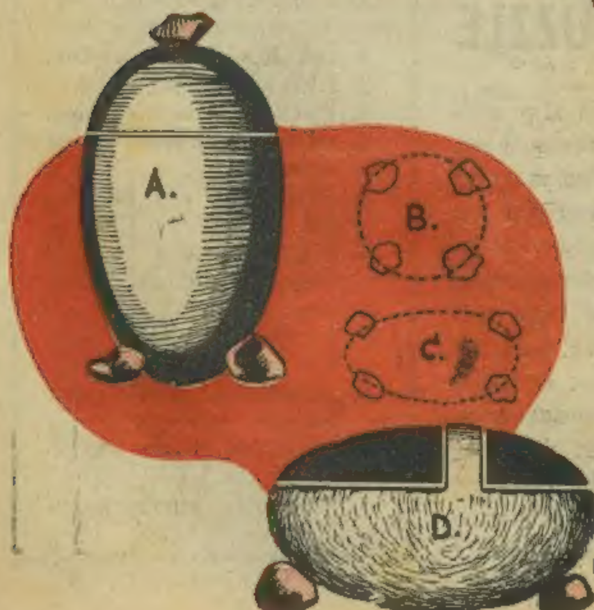
Het restje van het touw, waar we de staart mee maakten, gebruiken we om het beest op een tak vast te binden.

De gele draad van de ogen gebruiken we verder om de bek te maken, dus enkele keren op en neer met naald en draad. De nagels maken we met een zwarte en gele wollen draad.

Een tabakspot

voor vader

Die gaan we maken uit de dop van een kokosnoot. We slaan de kokosnoot niet stuk, maar gaan ineens de kop er af zagen, zoals een ei de kop afgeslagen wordt. De vrucht van de kokosnoot haal je er dus pas uit, wanneer het zagen gebeurd is.

En hoe je die ruige bast nu mooi glad krijgt?

Heel eenvoudig: We beginnen hem met een grove vijl of een oude kaasrasp te bewerken. Een werkje, dat eenvoudiger is dan het lijkt.

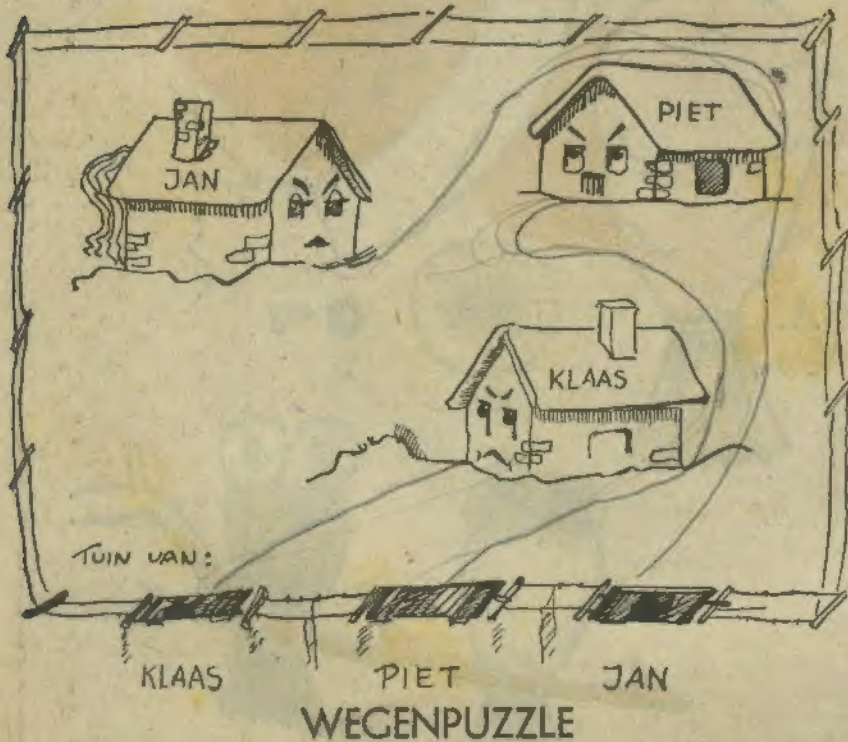
Is de oppervlakte flink glad, dan gaan we hem met grof en daarna met fijn schuurpapier als het ware spiegelglad maken. Dan met was politoeren.

En wanneer je nu ook wat kastanjes op de kop kunt tikken, plakken we ze met krachtige lijm er tegenaan, één voor het deksel en vier voor de poten. B laat zien hoe ze bevestigd worden.

En uit een andere kokosnoot maken we voor moeder een prachtige bonbonmand.

Wat op afbeelding D zwart is boven de witte lijntjes, zaag je helemaal weg, zodat je tenslotte een oor of hengsel overhoudt. De bewerking is helemaal gelijk aan die van de tabakspot en tekening C laat zien hoe de kastanjes komen te zitten.

WIE PUZZELT ER MEE?

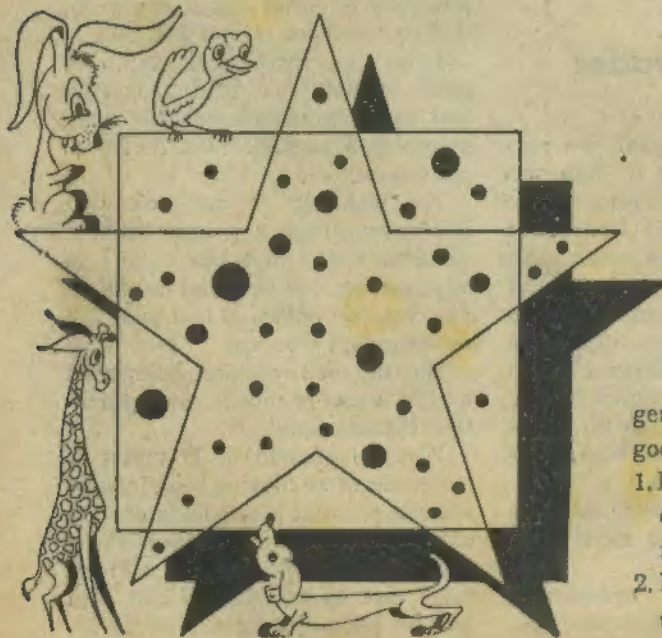
WEGENPUZZLE

Drie broers hebben ruzie en willen elkaar niet meer zien. Hoe moet ieder van hen een pad van zijn huis naar zijn tuin aanleggen, zodat geen enkel pad een ander behoeft te kruisen?

ONZE SPREEKWOORDEN-REBUS

Het spreekwoord van deze week zit verborgen in de letters van onderstaand kaartje. Rangschik die letters op de juiste manier. Het heeft iets te maken met „haar". En je kunt het spreekwoord te pas brengen, wanneer twee jongens of twee meisjes met elkaar overhoop liggen en kibbelen.

STIPJES-PUZZLE

Elke stip stelt een mens voor. Een deel staat op het vierkant en een ander op de ster. Beantwoordt nu de twee volgende vragen, maar let goed op wat er staat!

1. Hoeveel mensen staan er op het vierkant, maar *niet op de ster?*
2. Hoeveel op de ster en *niet op het vierkant?*

OMZETPUZZLE

Door omzetting van de letters van elk woord maak je van:

1. GATEN, een beambte.
2. LEKKER, een insect.
3. PLOOIT, een vliegenier.
4. BONTE, een soort bouwmateriaal.
5. ROEMDE, een lid van het gezin.
6. LADEN, een aantal diepten tussen twee heuvels.
7. LAST, een verblijf voor het vee.
8. BENGEL, Zuid-Nederlanders.
9. STOKER, een kerkbedienaar.
10. STEKEL, stookgelegenheden.

INVUL-RAADSEL

In dit vierkant moet je vijf woorden invullen van de volgende betekenis:

1 Hebben leeuwen en paarden
2 Je moet hem nooit achter de wagen spannen!
3 Als men er zelf een heeft, dan is hij goud waard!
4 Vroeger moest men er doorheen om in een stad te komen
5 Ander woord voor kanaal

Als je deze woorden goed hebt ingevuld, lees je in de dik omlijnde vakjes van boven naar beneden de naam van een maand.... met een dikke staart!

RAADSELS

Een kind ben ik tot nut,
Een jongeling tot sier,
Een oude man tot stut,
De zwakke kan bescherming bij me vinden
En veiligheid verschaf ik aan de blinden.

Er wordt door gekeken en in geschonken,
Er wordt op geschilderd en uit gedronken.
Maar zodra g' er een L uit verbant
Wordt het gestookt en verkocht en verbrand.

OPLOSSINGEN PUZZLES uit ons vorig nummer

TRAP-PUZZLE

K							
K	A						
K	A	T					
K	A	N	T				
K	R	A	N	T			
K	A	R	T	O	N		
K	A	N	T	O	O	R	
N	A	K	R	O	O	S	T
K	A	S	T	O	O	R	
S	T	R	O	O	K		
K	O	R	S	T			
R	O	T	S				
R	O	S					
O	S						
S							

☆

VERJAARDAGSMENU

A Drop	F Slak
B Mager	G Vier
C Brood	H Warm
D Regen	I Hengel
E Voet	J Jampot

Tomatensoep, Doperwtjes, Aardappelen, Gehakt, Vanillevla met aardbeien.

KRUISWOORDPUZZLE

P	A	A	R	D		H	A	K
O	P	P	E	R	S		L	A
N	R		L		I	E	T	S
D	I	D	A	M		B	IJ	T
	L	A	A	R	S		D	
K		P	S		N	B		Z
I	E	P		H	O	E	R	A
E	V	E	N		E	R		A
K	A	R		O	R	G	E	L

Oplossing van de spreekwoordenrebus uit ons vorig nummer

EEN TOON LAGER ZINGEN

Een toon of een toontje lager zingen wil zeggen: zijn eisen of zijn aanspraken lager stellen, met wat minder genoegen nemen. Wanneer iemand op hoge toon spreekt, dan dringt zijn stem heel duidelijk door, dan zet hij klem achter hetgeen hij verlangt; wordt zijn toon even wel wat lager, dan maakt hij niet meer zoveel indruk, dan klinkt zijn eis wat bedeesder. In de regel wordt de uitdrukking gebezigd voor iemand, die eerst heel wat noten op zijn zang had, maar aan wie daarop eens stevig de les werd gelezen, zodat hij genoopt werd in zijn schulp te kruipen, een toontje lager te zingen.

HAMID de dappere SJEIK

7. Hamid ziet zijn kans schoon. Het terrein is vrij: de gevangenisdeur staat open; Manestraal staat op hem te wachten. Hij vliegt de deur uit en zit met één sprong op zijn ros. Met een juichkreet rent hij de straat op. Op de rug van Manestraal vreest hij niets en niemand.

8. Kolonel West is op het gegil van de cipier komen toesnellen; de Arabier zelf, van de eerste schrik bekomen, maakt aanstalten om zijn gevangene achterna te ijlen, maar Hamid heeft nauwelijks oog voor hem. Hij heeft zijn plan al gemaakt en voort gaat het, in galop.

9. De sjeik heeft begrepen, dat hij naar het huis van kolonel West moet terugrijden, de inbrekers moet overmeesteren en aldus zijn eigen onschuld bewijzen. Maar helaas, hij schijnt te laat te zijn gekomen, want de dieven staan op het punt, zich met hun buit uit de voeten te maken.

10. Ze zien dat Hamid op hen toe rijdt, maar zijn er van overtuigd, dat een ruiter niets kan uitrichten tegen een auto. Daarin vergissen de schurken zich echter. De sjeik springt precies voor de motorkap weg en laat zijn mantel over de voorruit van de auto vallen om ze het zicht te ontnemen.

11. Nu zijn de schurken volkomen machteloos. Het duurt nauwelijks een seconde, of hun auto botst met een geweldige schok tegen een palmboom op, zodat de stukken er af vliegen. Hamid staat al met zijn revolver naast de inzittenden en beveelt hun de handen op te steken.

12. Intussen zijn ook kolonel West en de Arabische cipier op het toneel verschenen. De cipier houdt zich met de dieven bezig; de kolonel ontvangt zijn eigendom terug en put zich uit in verontschuldigingen tegenover de sjeik, omdat hij hem van inbraak heeft beschuldigd en hem gevangen liet zetten.